

[Udenrigsministeren.]
 fandt jeg ikke nogen Anledning til at staa op og gentage det. Jeg kan ikke se, at vort Samarbejde med de nordiske Riger skal bestaa i dette, at vi hver Gang skal staa op og gentage, hvad de andre har sagt, det vil dernede ikke alene være i høj Grad upaakrævet, men det vil virke i høj Grad trættende, en Generaldebat dernede er af samme Slags som her, kun i lidt større Format, og ærede Medlemmer ved, hvor længe det kan trække ud her; naar vi alle sammen hvert Aar skulde staa op, vi, der hører til samme Gruppe, og sige det samme, vilde det i høj Grad virke trættende, jeg tror ikke, det vilde tjene Formaålet. Hvad jeg udtalte i Fjor, kan jeg gentage i Aar og gentage naar som helst, og jeg vil gentage det, hvor jeg finder, der er Anledning til det. Nej, deri kan Enigheden mellem de nordiske Riger ikke bestaa, at vi altid skal staa op og sige det samme, den maa bestaa i, at vi gør det samme, handler paa samme Maade. Der kan ikke være Tale om dette Standpunkt i alle Spørgsmaal; der er et Spørgsmaal, som ikke har været fremme under denne Debat, hvor vi staaar paa et andet Standpunkt, men det kan heller ikke være nødvendigt, at vi overfor alt skal have samme Mening; vi har forskellige Interesser og forskellige Synspunkter, og der stillede den danske Regerings Repræsentanter sig i Aar, som den danske Regerings Repræsentanter stillede sig i 1926 — de to forskellige Regeringer indtager i den Henseende det samme Standpunkt. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa det her, men hvis man ønsker det, kommer vi sikkert ind paa det i det udenrigspolitiske Nævn, og der kan man udtale sig mere frit om den Ting.

Inden jeg rejste, sagde jeg til Medlemmer af den danske Delegation, at det var min Mening, at vi i Aar, da vi havde Præsidentiet i Forsamlingen, væsentlig skulde gøre vort Arbejde i Kommissionerne og udtale os der. I Nedrustningskommissionen, tredje Kommission, har Dr. Munch — jeg taler om Dr. Munch ikke som Medlem af Tinget — og jeg skiftevis haft Sæde, Dr. Munch, naar Socialdemokratiet havde Regeringen, jeg, naar Venstre havde den, vi har ikke der været Regeringens Repræsentanter, Regeringens Repræsentanter har, som jeg nævnte før, været den kongelige Gesandt i Berlin, naar ikke de danske Udenrigsministre har været der. Dr. Munch og jeg har været dem, som Partierne har udpeget, Dr. Munch fra det radikale Parti og jeg fra Venstre, vi har

været indstillet af Partierne til at være Medlemmer af Delegationen. Regeringens Repræsentant var Kammerherre Zahle, og Oldenburg var hans Suppleant, indtil nu Borberg er blevet det. Det var derfor rimeligt, at det af Venstre i Aar udpegede Medlem, General Birke, indtog Pladsen i 3die Kommission, saa meget mere, som han i Virkeligheden har i alt Fald tekniske Forudsætninger, som jeg for mit Vedkommende maa sige jeg ikke har og aldrig vil faa. I denne Forbindelse maa jeg beklage, at Danmark ikke har Raad til ligesom de store Stater at have Teknikere ved Siden af de politiske Repræsentanter dernede. Men den Fordel havde dog Generalen, at han overfor de tekniske Ting, som behandlede i Kommissionen, havde større Forudsætninger i alt Fald, end jeg havde.

General Birke tog ogsaa Ordet i 3die Kommission; jeg kender ikke Ordlyden af hans Tale, den har jeg ikke faaet endnu, men den blev kort refereret i „Social-Demokraten“ af „Social-Demokraten“s udsendte Medarbejder. Med meget store, fede Typer stod: „Den danske Venstregeneral som Afrustningsmand!“ med Udraabstegn bag efter, og „Hvad siger Hr. Brorsen?“. Jeg maa jo altsaa gaa ud fra, at i alt Fald den udsendte Medarbejder fra „Social-Demokraten“ har faaet et stærkt og drabeligt Indtryk af denne Venstregenerals Udtalelser med Hensyn til Nedrustningen.

Da Kommissionens Resultater siden hen kom til Behandling i et offentligt Møde, modtog jeg et Telegram, hvori Delegationen bad om min Bemyndigelse til i Forsamlingen at fremsætte en Udtalelse om Nedrustningsspørgsmaalet. Jeg gav telegrafisk denne Bemyndigelse, idet jeg tilføjede, at det maatte ske i Overensstemmelse med de Linier, jeg havde optrukket i min Tale i Fjor. Der forelaa da i Delegationen — det har jeg faaet Indberetning om — to Udkast til en saadan Tale: en Tale, som General Birke ønskede at holde, og en anden Tale, udarbejdet af Dr. Munch, som Dr. Munch ønskede Generalen skulde holde. General Birke syntes ikke, han kunde holde denne Tale, og saa mente Delegationen, at man ikke skulde benytte den Bemyndigelse, man havde faaet fra min, altsaa Regeringens Side.

Saaan ligger Forholdene. Hvilke personlige og private Forhandlinger der har været mellem Delegationens Medlemmer, kan jeg ikke have nogen Mening om. Men fra Regeringsrepræsentanter dernede — altsaa hverken fra General Birke eller fra nogen af de andre af Rigs-